

Nr 364.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående provisorisk förhöjning i vissa fall av de tilläggstullar, som skola utgå vid förtullning från frihamn och frilager, m. m.; given Stockholms slott den 20 maj 1921.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över handelsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

G. Malm.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 20 maj 1921.

Närvarande:

Statsministern VON SYDOW, ministern för utrikes ärendena greve WRANGEL, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM, BERGQVIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, HANSSON, BESKOW.

Chefen för handelsdepartementet, statsrådet Malm, anförde:

I en den 29 nästlidna april dagtecknad proposition, nr 356, har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen medgiva, att åtskilliga i gällande tulltaxa för inkommande varor stadgade tullsatser finge från och med dag, Bihang till riksdagens protokoll 1921. 1 saml. 310 häft. (Nr 364.)

som Kungl. Maj:t skulle äga bestämma, tillsvidare intill dess annorlunda förordnades, dock högst intill den 1 juli 1922, förhöjas med vissa angivna procenttal. Såsom det vid berörda proposition fogade utdraget av statsrådsprotokollet över handelsärenden för samma dag (sid. 76) utvisar, anförde jag, vid föredragning inför Kungl. Maj:t av ifrågavarande ärende, bland annat, att, vid bifall till vad i ovannämnda proposition föreslagits, vissa provisoriska ändringar syntes erforderliga såväl i bestämmelserna angående förtullning från frihamn och frilager som ock i § 13 av gällande tulltaxeförordning. Jag uttalade vidare, att det vore min avsikt att, sedan generaltullstyrelsen avgivit yttrande i ämnet, framdeles återkomma till ifrågavarande spörsmål.

Generaltullstyrelsens utlåtande.

Sedan generaltullstyrelsen därefter anbefallts att avgiva och till Kungl. Maj:t inkomma med förslag till de provisoriska ändringar, som under nyss antydda förhållande kunde erfordras i förenämnda bestämmelser ävensom tilläventyrs i andra i tullförfattningarna meddelade stadganden, har styrelsen i ett under gårdagen inkommet utlåtande anført i huvudsak följande:

Ifrågasatt höjning av vissa tilläggstullar vid förtullning från frihamn och frilager.

»Enligt Eders Kungl. Maj:ts kungörelse den 20 december 1912 (nr 353) skall beträffande åtskilliga varuslag tullavgiften förhöjas med visst belopp, då varan förtullas från frihamn eller frilager. Beträffande de varor, för vilka i ovannämnda proposition föreslagits höjda tullsats, skall vid förtullning från frihamn och frilager jämlikt nämnda kungörelse tullavgiften förhöjas för till följande rubriker hänförliga varor, nämligen: nr 747, 839, 840—843, 850, 851, 928, 935, 942 och 949. Tullsaterna å dessa varor hava i propositionen föreslagits skola förhöjas med 100 procent. Vid bifall till propositionen lära för de till berörda tolv tulltaxerubriker hänförliga varor tilläggstullarna vid förtullning från frihamn och frilager böra höjas med likaledes 100 procent.

Allmänna synpunkter beträffande frågan, efter vilken tullsats tullrestitution bör beräknas.

Beträffande därefter frågan angående provisoriska ändringar i § 13 mom. 1 och 2 tulltaxeförordningen tillåter styrelsen sig till en början erinra om, att kommerskollegium och styrelsen i underdånig skrivelse den 8 februari 1911 i anledning av Stockholms handelskammars förslag till bestämmelser i syfte att befrämja transithandeln genom anordnande av »tullrestitutionsupplag» behandlat spörsmålet, vilka bestämmelser borde gälla med avseende å rätt till tullrestitution för sådana fall, då tulltaxan ändras. Ämbetsverkens uttalande i denna fråga, vilket återfinnes å sid. 28 i Eders Kungl. Maj:ts proposition den 22 mars 1912, nr 148, avser visserligen blott ett slag av tullrestitution, men de synpunkter, som därvid framhållits, lära böra, då ändringar av tulltaxan vidtagas, beaktas även i avseende å andra slag av tullrestitution. Enligt § 9 i förordningen angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara den 13 december 1912 (nr 355) hava bestämmelser i berörda avseende av det innehåll, som av ämbetsverken föreslagits, blivit meddelade. Sedermera hava i § 3 i Eders Kungl. Maj:ts kungörelse med föreskrifter

rörande kontrollen för beviljande av tullrestitution för viss återutförd råttobak den 30 juni 1916 (nr 275) bestämmelser meddelats för det fall, att tullavgift för varan erlagts efter högre tullsats än som motsvarar vad som enligt § 2 i samma kungörelse i allmänhet skall restitutionsvis utgå vid varans utförsel. Slutligen har i § 13 mom. 3 tulltaxeförordningen, sådant författningsrummet lyder enligt Eders Kungl. Maj:ts kungörelse den 21 augusti 1919 (nr 568), meddelats de ändrade bestämmelser rörande tullrestitution i vissa fall vid utförsel av mjöl av råg och vete, vilka påkallats av riksdagens beslut om glidande tullsatser för vissa slag av spannmål. I övrigt innehåller tulltaxeförordningen icke några bestämmelser med avseende å rätt till tullrestitution i sådana fall, då tulltaxan ändras.

Förevarande spörsmål har i oförmälda tre fall lösts på olika sätt. Bestämmelserna i § 9 i förordningen den 13 december 1912 innebära, att beträffande vara, som utförts, sedan beslut om höjning eller sänkning av tullsatsen för varan trätt i kraft, endast den lägsta tullsats, som under två år närmast före varans utförsel varit gällande, skall läggas till grund för beräkningen av tullrestitutionen. Stadgandet i § 13 mom. 3 tulltaxeförordningen är av liknande innebörd, dock att i detta fall tullrestitutionen skall tillgodonjutas efter den lägsta tullsats, som varit gällande under de näst före varans utförsel förflutna sex månaderna. Bestämmelserna i § 3 i ovannämnda förordning den 30 juni 1916 avse åter att bereda tullrestitution efter den högre tullsats, som tillämpats vid varans förtullning, och hava därvid särskilda föreskrifter meddelats rörande den bevisning, som skall för sådant ändamål förebringas.

De skiljaktigheter, som i berörda tre fall föreligga, torde sammanhänga med, i vad mån fordran på identitet mellan den in- och den utförda varan upprätthållits. Med avseende å tullrestitutionen enligt förordningen den 13 december 1912 har kravet på identitet icke utsträckts så långt, att specifikt angivande av den exporterade varans införseldag erfordras, utan är det tillfyllest, att vara av samma slag och myckenhet som den exporterade införtullats inom viss tid före utförseln. Enahanda är förhållandet beträffande tullrestitutionen för råg- och vete-mjöl enligt § 13 mom. 3 tulltaxeförordningen. Vad slutligen angår tullrestitutionen enligt ovanberörda förordning den 30 juni 1916 erfordras, för att restitutionen skall få beräknas efter den tullsats, som tillämpats vid varans förtullning, utredning om vilken dag varan förtullats. I sådana fall, då bevisning skall eller kan åstadkommas angående tiden, då vara, för vilken tullrestitution vid utförsel må åtnjutas, blivit förtullad, lär det vara rättvist och billigt, att restitutionen beräknas efter den tullsats, som var gällande, då varan förtullades. I de fall åter, då sådan bevisning icke föreskrivits och ej heller synes kunna åvägabringas, lär till grund för beräkningen av tullrestitutionen böra läggas den lägsta tullsats, som i varje särskilt fall kan komma i fråga.»

Sedan styrelsen sålunda angivit de allmänna synpunkter, som enligt styrelsens mening syntes böra beaktas vid bedömande av vilken tullsats som, då tulltaxan ändrades, borde läggas till grund för beräkningen av tullrestitutionen, övergår styrelsen till att närmare behandla de särskilda tullrestitutionsstadganden, som kunna beröras av de i propositionen nr 356 föreslagna tullförhöjningarna.

I sådant avseende anför styrelsen följande:

Tullrestitu-
tion enligt
§ 13 mom. 1
tulltaxeför-
ordningen.

»Vad först beträffar den tullrestitution, som omförmäles i § 13 mom. 1 tulltaxeförordningen, är det allenast beträffande ylle-, linne- och bomullsvävnader, som en höjning av dråbacksatserna skulle kunna ifrågakomma. Den i detta författningsrum avsedda restitutionsrätten har emellertid på senare tid begagnats endast i ringa omfattning. Av en å styrelsens kameralbyrå utarbetad härhos bifogad uppgift å enligt förevarande författningsrum beviljade restitutioner för ylle-, linne- och bomullsvävnader framgår, att beloppet av under åren 1908—1917 beviljade restitutioner utgör 4,372 kronor 67 öre, samt att under åren 1918—1920 någon tullrestitution icke beviljats. Vid sådant förhållande och då beträffande nu ifrågavarande slag av tullrestitution, därför visserligen fordras identitet mellan den in- och den utförda varan men däremot icke förutsättes, att råvaran införts under viss tid före utförseln av exportvaran, det torde möta svårighet att åstadkomma erforderlig bevisning rörande tiden för råvarans införsel, har styrelsen funnit sig icke böra föreslå någon ändring i § 13 mom. 1 tulltaxeförordningen, särskilt som tullrestitution i förevarande fall läser kunna ifrågakomma med tillämpning av § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen.

Tullrestitu-
tion enligt
§ 13 mom. 2
tulltaxeför-
ordningen.

Beträffande därefter den i § 13 mom. 2 omförmälda tullrestitutionen för jutevävnad, därvid jämväl fordras identitet mellan den in- och den utförda varan, har tullsatsen för denna vara, som är hänförlig till någon av rubrikerna 446 eller 447, i ovannämnda proposition föreslagits skola höjas med 100 procent. Icke heller beträffande detta slag av tullrestitution kräves emellertid uppgift om tiden för varans införsel. Rätten till tullrestitution kvarstår sålunda under obegränsad tid efter införseln. För här ovan avsedd jutevävnad, som kan styrkas hava förtullats efter högre tullsats än den nu gällande, anser emellertid styrelsen, i enlighet med vad här ovan anförts, att tullrestitutionen bör beräknas efter en mot tullförhöjningen svarande förhöjd dråbacksats. Då dråbacksatsen nu utgör 10 öre för kilogram, skulle dråbacksatsen i sistnämnda fall således böra fastställas till 20 öre för kilogram. Med avseende å den bevisning, som bör föreligga rörande tiden för varans införsel, torde det vara tillfyllest, att den under edlig förpliktelse afgivna försäkran angående varans utländska ursprung, vars avlämnande föreskrivits såsom villkor för restitutionsrättens åtnjutande, innehåller uppgift jämväl å dagen, då varan angives till förtullning, samt huruvida sådan angivning skett från tull-lager eller direkte och i sistnämnda fall jämväl om lägenheten, med vilken införseln skett. Den högre dråbacksatsen synes böra tillämpas även beträffande jutevävnad, som ur riket utförts någon tid, förslagsvis ett år, efter det tullförhöjningen å jutevävnad föreslagits skola upphöra. I anslutning härtill har styrelsen utarbetat bifogade förslag till ändrad lydelse av § 13 mom. 2 tulltaxeförordningen.»

Styrelsens förslag till ändrad lydelse av sistnämnda författningsrum är följande:

Förslag till
ändrad ly-
delse av § 13
mom. 2 tull-
taxeförord-
ningen.

»§ 13.

2. Då — — — medgivnas.

Har tullavgift för jutevävnad, som i denna punkt avses, erlagts efter den tullsats, som är gällande den 1 juli 1921, må restitutionen utgå med 20 öre för

varje kilogram av vävnaden under iakttagande av vad här ovan stadgats samt under villkor i övrigt, att förenämnda försäkran innehåller uppgift ej mindre om dagen, då vävnaden angivits till förtullning, än även därom, huruvida angivning skett från tullager eller direkte, och i sistnämnda fall jämväl om den lägenhet, med vilken införseln skett, samt att vävnaden angivits till utförsel före den 1 juli 1923.»

Styrelsen omförmäler härefter, att de föreslagna provisoriska tullförhöjningarna givit styrelsen anledning till att undersöka, i vad mån ändringar påkallades i bestämmelserna i § 12 och § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, med avseende å vilka båda slag av tullrestitution erfordras fullständig identitet mellan den in- och den utförda varan.

Härom uttalar sig styrelsen på följande sätt:

»Beträffande först den i § 12 omförmälda rätten till tullrestitution för materialier och förnödenheter, som använts till nybyggnad, förbyggnad eller reparation å fartyg, skeppsdocka, dockport, ponton eller slip, är att märka, att det fartyg, till vilket artiklarna använts, skall inom viss tid från deras angivning till förtullning styrkas vara i fullfärdigt skick. Denna tid utgör enligt Eders Kungl. Maj:ts kungörelse den 19 juni 1917 (nr 372) numera fem år. Såsom villkor för tullrestitutionen är vidare föreskrivet, bland annat, att den, som verkställt arbetet, skall till styrelsen avlämna en av honom under edlig förpliktelse avgiven och av två hans biträden, som med arbetet tagit befattning, bestyrkt noggrann förteckning över myckenheten och beskaffenheten av alla för fartyget använda olika artiklar, materialförlusten vid arbetet här inberäknad, för vilka restitution av eller befrielse från tullavgift sökes, jämte under samma förpliktelse avgiven försäkran, att dessa artiklar äro av utländskt ursprung och att full införseltull för dem blivit behörigen erlagd eller av generaltullstyrelsen godkänd säkerhet för desamma ställd, samt uppgift ej mindre om dagen, då de angivits till förtullning, än även huruvida sådan angivning skett från nederlag, från transitupplag, från frihamn eller direkte och i sistnämnda fall jämväl om den lägenhet, med vilken införseln skett. Vid beviljande av tullrestitution för nu ifrågavarande artiklar måste sålunda utredning föreligga angående tiden, då artiklarna förtullats. Den uppgift, som i sådant avseende skall avlämnas till styrelsen, har visserligen icke föreskrivits skola avgivas under edlig förpliktelse. Med hänsyn till vikten av att värdet såsom bevismedel av en under edlig förpliktelse avgiven försäkran icke förringas, bör emellertid enligt styrelsens mening fordran på försäkran under sådan högtidlig form icke uppställas i andra fall än då särskilt starka skäl därför föreligga. Därest i fråga om tullrestitution i förevarande fall tvekan skulle föreligga beträffande den tullsats, som bör läggas till grund för restitutionen, lär det böra ankomma på restitutionssökanden att förebringa den ytterligare bevisning angående tiden för varans införsel, som må finnas erforderlig, vid äventyr att restitution icke beviljas med högre belopp än som motsvarar den lägsta tullsats, som kan ifrågakomma, och ämnar styrelsen givetvis icke underlåta att bereda sökanden tillfälle att inkomma med bevisning härutinnan.

Tullrestitution enligt § 12 tulltaxeförordningen.

Tullrestitu-
tion enligt §
13 mom. 5
tulltaxeför-
ordningen.

Även med avseende å den i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen omhandlade rätten till tullrestitution, den s. k. industritullrestitutionen, gäller, att exportvara skall hava inom viss tid efter råvarans angivning till förtullning utförts eller upplagts å restitutionsupplag, vilken tid enligt Eders Kungl. Maj:ts kungörelse den 11 juni 1915 (nr 252) numera utgör två år. Enligt nådigt brev till styrelsen den 21 maj 1920 har riksdagen emellertid bemyndigat Eders Kungl. Maj:t att i särskilda fall medgiva, att den restitutionsrätt, som jämlikt förevarande författningsrum medgivits vissa näringsidkare för tiden intill utgången av år 1921, finge intill nämnda tidpunkt åtnjutas i avseende å utländsk, efter utgången av år 1916 till förtullning angiven råvara, även om den exportvara, i vilken den ingår, icke inom två år efter råvarans angivning till förtullning utförts ur riket eller intagits å restitutionsupplag. I övrigt ankommer det på Eders Kungl. Maj:t att vid medgivande av dylik restitutionsrätt bestämma de närmare villkoren för rättighetens tillgodonjutande. Därest det skulle visa sig nödvändigt att beträffande redan beviljade medgivanden skärpa villkoren för restitutionsrätten, synas de föreskrifter, som påkallas härav, kunna meddelas av Eders Kungl. Maj:t, utan att ändring av § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen behöver vidtagas. I ett den 30 september 1911 avgivet underdånigt utlåtande i anledning av aktiebolaget Fränkel & Eisners i Göteborg underdåniga ansökning om rätt till tullrestitution enligt förevarande författningsrum har styrelsen framhållit, att, även om genom den nya tulltaxan tullavgiften för ett visst råmaterial till exportvara blivit förändrad, vare sig höjd eller sänkt, detta icke torde innebära hinder för medgivande av restitutionsrätt enligt nu ifrågavarande författningsrum, därest i enlighet med styrelsens förslag bland villkoren för restitutionsrätten komme att ingå bestämmelse, att restitutionsansökning skall innehålla uppgift om tiden, då råvaran blivit införd, och lägenheten, med vilken införseln skett, samt denna uppgift, innan restitutionsansökning beviljas, kontrolleras enligt inkommande tulljournalen och därvid fogade angivningsinlägga, som skall innehålla uppgift om avsikten med råvarans införsel. Eders Kungl. Maj:ts å berörda ansökning meddelade resolution den 17 november 1911 är avfattad i enlighet med styrelsens hemställan, varav synes framgå, att den uppfattning, styrelsen i sagda utlåtande uttalat rörande spörsmålet, vilka bestämmelser böra gälla beträffande rätt till tullrestitution i sådana fall, då tulltaxan ändrats, vunnit Eders Kungl. Maj:ts gillande. I underdånig skrivelse den 6 mars 1917 hava kommerskollegium och generaltullstyrelsen sedermera avgivit förslag till ändrad lydelse av § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, enligt vilket förslag enahanda bestämmelser i fråga om tullrestitution i sådana fall, då tulltaxan ändrats, skulle gälla, som, på sätt här ovan anförts, meddelats i § 9 i förberörda förordning den 13 december 1912. I sammanhang härmed hava ämbetsverken på anförda skäl förmäلت sig icke böra föreslå motsvarande ändring i § 12 tulltaxeförordningen. Enligt beslut den 25 juni 1917 har Eders Kungl. Maj:t emellertid funnit vad ämbetsverken sålunda föreslagit icke föranleda någon Eders Kungl. Maj:ts åtgärd.

Med avseende å nu upptagna förhållanden har styrelsen funnit sig icke böra föreslå ändrad lydelse av vare sig § 12 eller § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen.

Givetvis måste emellertid, därest de föreslagna tullförhöjningarna beslutas, alldeles särskild uppmärksamhet ägnas åt handläggningen av ansökningar om restitution på grund av nu ifrågavarande författningsrum, och ämnar styrelsen, i syfte

att erforderlig bevisning skall i förekommande fall kunna åstadkommas rörande tiden för råvaras införsel, anbefalla tullmyndigheterna att fästa vederbörande trafikanters uppmärksamhet å angelägenheten därav att hålla vara, för vilken tullrestitution ifrågasättes och som förtullats efter förhöjd tullsats, på lämpligt sätt avskild.»

I förevarande sammanhang upptager styrelsen till behandling frågan, huruvida de föreslagna provisoriska tullförhöjningarna kunde påkalla ändring i bestämmelserna i ovannämnda förordning den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara, i vars § 9, såsom styrelsen ovan erinrat, meddelats bestämmelse av innehåll, att beträffande vara, som utförts, sedan beslut om höjning eller sänkning av tullsatsen för varan trätt i kraft, endast den lägsta tullsats, som under två år närmast före varans utförsel varit gällande, skall läggas till grund för beräkningen av tullrestitutionen. Någon ändring i denna bestämmelse, varigenom skulle åstadkommas rubbning i en av de principer, varpå restitutionsrätten enligt denna författning är byggd, nämligen att identitet mellan import- och exportvaran icke kräves i vidare mån, än att köpmannen-exportören skall hava inom viss tid före utförseln införtullat vara av samma slag och kvantitet som den exporterade varan, har styrelsen ansett sig icke böra föreslå.

Tullrestitution enligt förordningen den 13 december 1912, den s. k. handelstullrestitutionen

Slutligen fäster styrelsen uppmärksamheten på att, därest de föreslagna tullförhöjningarna beslutas, ändring erfordras i de genom Kungl. Maj:ts brev den 2 februari 1912 meddelade bestämmelserna angående tullbehandling av med ångfärja eller järnväg inkommande vagnslastgods — enligt dessa bestämmelser må i vissa fall varans bruttovikt utränas medelst vägning av hela vagnslasten å järnvägsvagnsvåg, under förutsättning att varan icke drager högre tull än 5 kronor för 100 kilogram — så till vida, att under samma bestämmelser böra inbegripas jämväl de varor, för vilka genom tullförhöjningarna tullsatsen komme att utgöra högst 10 kronor för 100 kilogram.

Styrelsens utlåtande utmynnar i följande hemställan:

»På grund av vad sålunda anförts hemställer styrelsen, att, under förutsättning att vad i ovanberörda proposition föreslagits av riksdagen bifalles, Eders Kungl. Maj:t täcktes föreslå riksdagen medgiva, att de belopp, med vilka enligt gällande bestämmelser tullavgifterna för varor, hänförliga till tulltaxerubrikerna 747, 839, 840, 841, 842, 843, 850, 851, 928, 935, 942 och 949, skola förhöjas vid förtullning från frihamn eller frilager, må från och med den dag, som av Eders Kungl. Maj:t

bestämmas, tillsvidare intill dess annorlunda förordnas, dock högst intill den 1 juli 1922, förhöjas med 100 procent.

Därest Eders Kungl. Maj:t skulle finna dråbacksatsen för jutevävnad böra, på sätt ovan ifrågasatts, förhöjas till 20 öre för kilogram, hemställer styrelsen tillika, att Eders Kungl. Maj:t täcktes under nyssnämnda förutsättning föreslå riksdagen besluta ändrad lydelse av § 13 mom. 2 tulltaxeförordningen i huvudsaklig överensstämmelse med ovanberörda förslag, att tillämpas från och med den 1 juli 1921.»

Departements-
chefen.

Lika med generaltullstyrelsen anser jag riktigt, att, därest i överensstämmelse med Kungl. Maj:ts i propositionen nr 356 framlagda förslag provisoriska förhöjningar av de allmänna tullsatserna i viss utsträckning komma till stånd, jämväl de särskilda tullavgifter, som i avseende å åtskilliga av de i förberörda proposition avsedda varor skola, om varorna äro oemballerade eller endast försedda med pappersomslag, upptagas vid förtullning från frihamn och frilager, på motsvarande sätt förhöjas. Under erinran att vid innevarande års riksdag vissa ändringar beslutats i gällande bestämmelser rörande frihamns- och frilagersförtullning, vilka ändringar emellertid icke beröra själva tullsatserna, tillstyrker jag alltså, att framställning hos riksdagen nu göres om medgivande till att, i händelse av bifall till vad i propositionen nr 356 föreslagits, förhöjningar må i den utsträckning, som av generaltullstyrelsen förordats, vidtagas jämväl i de särskilda frihamns- och frilagerstullarna.

Jämväl därutinnan är jag ense med generaltullstyrelsen, att för jutevävnad, som avses i § 13 mom. 2 tulltaxeförordningen, tullrestitution bör få, där vävnaden införtullats efter högre tullsats än den nu gällande, beräknas efter en mot tullförhöjningen svarande förhöjd dråbacksats. Då emellertid den i propositionen nr 356 föreslagna tullförhöjningen för jutevävnad liksom för övriga varuslag uttryckligen angivits böra vara av provisorisk karaktär, till giltighetstiden begränsad till högst den 1 juli 1922, synes det mig icke påkallat att, såsom generaltullstyrelsen ifrågasatt, i själva tulltaxeförordningen införa bestämmelse om den förhöjda dråbacksatsen, utan torde det enligt min mening vara lämpligare att meddela föreskrift härom i särskild författning. För övrigt må mot det av generaltullstyrelsen utarbetade förslaget till stadgande i ämnet anmärkas, att detsamma erhållit en i förhållande till propositionen nr 356 alltför snäv avfattning; det förutsätter sålunda ovillkorligen, att tullförhöjningen träder i kraft senast den 1 juli 1921 och att någon nedsättning av tilläggstullen, sedan den en gång bestämts till 100 procent av den gamla tullavgiften, icke ifrågakommer, medan däremot enligt propositionen Kungl. Maj:t

skulle hava frihet att bestämma dagen för tullförhöjningens ikraftträdande ävensom rätt och skyldighet att, när förhållandena därtill föranledde, besluta sänkning av tilläggstullen. För undanröjande av berörda oegentligheter och åstadkommande av full överensstämmelse mellan föreskrifterna om tull och dråback synes mig stadgandet ifråga böra omformuleras därhän, att — under de av generaltullstyrelsen föreslagna villkor, mot vilka någon erinran icke torde vara att framställa — dråbacksatsen för jutevävnad, som avses i § 13 mom. 2 tulltaxeförordningen, må, där tullavgift för varan erlagts efter en tullsats, högre än den i gällande tulltaxa nu stadgade, förhöjas med enahanda procenttal, varmed den i tulltaxan angivna tullsatsen för varan förhöjts.

Vad generaltullstyrelsens utlåtande i övrigt innehåller har icke givit anledning till någon erinran från min sida.

På grund av vad jag sålunda anfört och med tillkännagivande, att jag framdeles, sedan riksdagen fattat beslut i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 356, har för avsikt att återkomma till frågan om ändring av de i Kungl. Maj:ts brev den 2 februari 1912 meddelade bestämmelserna angående tullbehandling av vissa slag av vagnslastgoods, hemställer jag nu, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

att, under förutsättning att nyssberörda proposition nr 356 vinner riksdagens bifall, medgiva,

dels att de belopp, med vilka enligt gällande bestämmelser tullavgifterna för varor, hänförliga till tulltaxerubrikerna 747, 839—843, 850, 851, 928, 935, 942 och 949, i vissa fall skola förhöjas vid förtullning från frihamn eller frilager, må från och med dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes, tillsvidare intill dess annorlunda förordnas, dock högst intill den 1 juli 1922, förhöjas med 100 procent,

dels ock att, där tullavgift för jutevävnad, som avses i § 13 mom. 2 i förordningen med tulltaxa för inkommande varor, erlagts efter en tullsats, högre än den i gällande tulltaxa nu stadgade, det i nyssberörda författningsrum fastställda restitutionsbelopp av 10 öre för varje kilogram av vävnaden må förhöjas med enahanda procenttal, varmed den i tulltaxan angivna tullsatsen för vävnaden förhöjts, under villkor, dels att den försäkran, som enligt förenämnda författningsrum skall avgivas vid varans angivning till återutförsel, innehåller uppgift ej mindre om dagen, då densamma angivits till förtullning, än även därom, huruvida angivning skett från tullager eller direkte, och i sistnämnda fall jämväl om den lägenhet, med vilken införseln skett, dels ock att vävnaden angivits till utförsel före den 1 juli 1923.

Kungl. Maj:ts proposition Nr 364.

Vad föredragande departementschefen sålunda hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle proposition till riksdagen avlåtas av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Eduard Francke.
